

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3677/06
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа, Регионални центар Београд, број 413.9-51/2006-02 од 04.06.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Филијала Стари Град број 413-9/11-Т-2006-018 од 10.02.2006. године, којим је тужиоцу утврђен за порески период од 01.12.2005. године до 31.12.2005. године, порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 10.289.256,00 динара и претходни порез у укупном износу од 18.241.323,00 динара уз право на повраћај пореза на додату вредност за исти порески период у износу од 7.952.067,00 динара. Истим решењем првостепеног органа од 10.02.2006. године наложено је да више враћени ПДВ по пореској пријави тужилац уплати на уплатни рачун наведен у диспозитиву решења у року од 8 дана од дана пријема решења, са каматом коју је дужан да сам обрачуна и уплати од датума повраћаја до датума уплате ПДВ-а, као да пословне евиденције у свему усагласи са утврђеним порезом на додату вредност и претходним порезом према овом решењу.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа, истичући да управни органи у проведеном поступку нису у потпуности утврдили чињенично стање, па је самим тим дошло и до погрешне примене материјалног права. Наводи да је тужилац купцу "ББ" издао авансни рачун 50764/05 од 07.08.2005. године, те да је исти прописно евидентиран на одговарајућим контима главне књиге предузећа, односно тужилац је у потпуности поступио у складу са чланом 3. став 1. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност, јер је за извршен промет по авансном и коначном рачуну издатом наведеном купцу обрачунао и исказао порез на додату вредност у пореским пријавама. Сматра да је у потпуности поступио у складу са чланом 42. став 2. истог Закона, јер је дао напомену да је промет обављен по авансном рачуну са назнаком тачног броја, датума и износа. Тужени орган је оспорио форму коначног рачуна и констатовао да исти није издат у складу са чланом 12. став 3. Правилника о одређивању случајева у којима нема обавезе издавања рачуна и о рачунима код којих се могу изоставити поједини подаци. Указује да обзиром да наведени закон као и подзаконски прописи не прописују форму коначног рачуна, то је тужени орган погрешно и нетачно утврдио чињенично стање, па самим тим погрешно применио одредбе Закона о порезу на додату вредност. Тужилац не оспорава да је према евиденцији примљених рачуна обухваћен и у коначном рачуну "ВВ", али налази да је требало умањити претходно плаћени порез за износ пореза да додату вредност исказану у авансном рачуну, с обзиром да се може закључити да није постојао претходни порез на тим рачунима, за овог добављача. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да му се надокнаде трошкови поступка.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења, наводећи да је исто законито, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења правилно је тужени орган својим решењем одбио, као неосновану жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа од 10.02.2006. године, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, јер је према стању списка предмета и неспорном код тужиоца проведеном поступак теренске контроле правилности обрачуна плаћања пореза на додату вредност за период од 01.12.2005. године до 31.12.2005. године и то дана 03.02.2006. године о чему је сачињен записник број 413-9/11-Т-2006-018, у списима предмета и то уз учешће овлашћеног лица - директора тужиоца који је исти примио, те иако поучен да има право да у року од пет дана поднесе примедбе на овај записник. У поступку пореске контроле је утврђено да

року од пет дана поднесе примедбе, то није учинио. у поступку теренске контроле је утврђено да тужилац не поседује веродостојну документацију сходно одредбама члана 12. став 3. Правилника о одређивању случајева у којима нема обавезе издавања рачуна и о рачунима код којих се могу изоставити поједини подаци ("Службени гласник РС", бр. 105/04 ... 67/05) за извршен промет добара према издатом рачуну бр. 53714 од 31.12.2005. године купцу "ББ". Наиме, у конкретном случају промет је извршен по авансном рачуну број 50764/05 од 07.08.2005. године, а према наведеној одредби Правилника у коначном рачуну у којем обвезник исказује укупан износ накнаде за извршен промет добара и услуга, укупан износ накнаде умањује се за износ авансних уплата, а износ пореза на додату вредност који је обрачунат на укупан износ накнаде, умањује се за износ ПДВ-а који је обрачунат на износе авансних уплата, при чему је тужилац исказао смањење износа пореза на додату вредност на основицу у износу од 5.564.453,29, те смањење износа на име обавезе за ПДВ у износу од 1.001.602,59 динара, а за шта не поседује веродостојну документацију у складу са чланом 37. став 1. тачка 3. Закона о порезу на додату вредност. Такође тужилац је извршио продају добара купцима са територије Републике Црне Горе и то "ГГ" и "ВВ" у укупном износу од 1.096.236,00 динара, а не испуњава услове за остваривање пореског ослобођења код пореза на додату вредност са правом и без права на одбитак претходног пореза, односно за пореско ослобођење из члана 24. став 1. тач. 2. и 3. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04 и 86/04), јер није водио посебну евиденцију о овом промету прописану чланом 3а. Правилника о облику, садржини и начину вођења евиденција о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 107/04).

Суд је ценио све наводе тужбе за које је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка суд је оценио неоснованим, јер је одредбом члана 60. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 22.11.2007. године, У. 3677/06

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС